

Arrest

nr. 201 693 van 26 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de stad Mazar-i-Sharif (provincie Balkh). Na een leeftijdsonderzoek uitgevoerd door de Dienst Voogdij wijzigde uw geboortedatum van 31 januari 1999 naar 1 januari 1996.

Uw moeder, die afkomstig is uit de provincie Kunduz, stelde voor dat u zou trouwen met een meisje uit Kunduz, genaamd S. G..

U ging akkoord, vroeg haar hand in hamal 1394 (=maart/april 2015) en een week later hielden jullie een verlovingsceremonie. De avond voor het huwelijksfeest van uw zus, twee maanden na uw eigen verlovingsceremonie, had u seksuele betrekkingen met uw verloofde.

Rond mizan 1394 (=september/oktober 2015) viel Kunduz in handen van de Taliban. Op dat moment besloot uw schoonvader zich, na jarenlang inactief te zijn geweest, terug aan te sluiten bij de Taliban. Hij belde uw vader op en vroeg hem dat u naar Kunduz zou komen om eveneens aan te sluiten bij de Taliban. Uw vader weigerde dit en annuleerde uw verlovingsceremonie.

De dag nadat uw schoonvader deze eis formuleerde, vluchtte u met uw oom naar Kabul, waar hij u onderbracht bij vrienden van hem. Na hier twee weken te hebben verbleven, besloot u terug te keren naar Mazar-i-Sharif.

Bij aankomst in Mazar-i-Sharif werd u verteld dat uw schoonvader samen met zijn zoon thuis waren langsgesproken op zoek naar u. U had schrik en dook onmiddellijk onder bij uw oom. Anderhalve à twee maand later, op 9 qaus 1394 (= 30 november 2015), besloot u het land te verlaten.

U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Oostenrijk en Duitsland om op 2 januari 2016 in België aan te komen. U vroeg asiel aan op 15 januari 2016. In Griekenland werden op 25 december 2015 en in Duitsland op 31 december 2015 uw vingerafdrukken genomen.

Ongeveer acht à negen maanden na uw vertrek uit Afghanistan besloot uw gezin uit veiligheidsoverwegingen te verhuizen naar een ander deel van Mazar-i-Sharif. Vier à vijf maand geleden verhuisden ze een tweede keer.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest dat uw schoonvader u zal vermoorden.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara en de enveloppe waarmee deze is verstuurd neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 18 maart 2016, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een twee jaar een goede schatting is. Dat u bij aankomst 17 jaar zou geweest zijn, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Verder dient te worden opgemerkt dat onlogische verklaringen uw geloofwaardigheid verder aantasten. Vooreerst wijst het CGVS er op dat het hele gegeven op zich, als zouden de Taliban zich hebben gewend tot een persoon van Bayat origine met sjiitische geloofsovertuiging om diens medewerking te vragen, niet aannemelijk is. U schetst immers zelf het beeld van de soennitische Taliban die de sjiitische en in hun ogen ongelovige Hazara's zouden vervolgen. Dat u werkelijk Bayat bent en geen Hazara maakt in de ogen van de Taliban niet uit, zo verklaart u zelf (CGVS, p.13). Volgens u zouden namelijk alle sjiieten door de Taliban als Hazara's beschouwd worden (CGVS, p.13). Dat uw schoonvader zich aldus zou bezig houden met het aanwerven van een persoon die door de Taliban wordt misprezen, is weinig aannemelijk.

Dat uw schoonvader lid zou zijn geweest van de Taliban komt ook al weinig geloofwaardig over. Dat uw familie resoluut gekant was tegen de eis van uw schoonvader dat u bij de Taliban zou aansluiten, staat in schril contrast met uw verklaring als zou uw moeder uw verloofde voor u hebben uitgekozen (CGVS, p.8). Hoewel uw schoonvader zijn lidmaatschap bij de Taliban destijds zou hebben stopgezet, verklaart u dat uw moeder maar al te goed wist dat hij ooit bij de Taliban zou hebben gezeten (CGVS, p. 18). Het is zeer contradictorisch dat uw familie dergelijke afkeer zou hebben van de Taliban maar voor u toch de dochter van een lid van de Taliban zou hebben uitgekozen.

Verder kan het Commissariaat-Generaal (CGVS) geen geloof hechten aan uw aangehaalde vrees voor deze schoonvader. Vooreerst is er de vaststelling dat u uw vrees en die van uw hele gezin baseert op deze persoon die een éénmalig bezoek zou gebracht hebben bij uw thuis, nu al meer dan anderhalf jaar geleden. Sindsdien is er **geen enkele aanwijzing** dat hij u of iemand van uw gezin tracht te vervolgen (CGVS, p. 13 & 14). Hij zou die dag bij u thuis zijn langsgesproken, doorzocht het hele huis en sprak bij afloop dubieuze woorden uit waaruit u meent te kunnen afleiden dat hij zijn dochter "misschien" vermoordde (CGVS, p.16). Het is bijzonder merkwaardig dat u niet kan zeggen of de vrouw met wie u diende te huwen, heden nog in leven zou zijn. Dat er nadien geen enkel nieuws meer vernomen is van uw schoonvader, doet eveneens vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw vrees.

Een aantal weinig aannemelijke wendingen in uw asielrelaas doen hier verder aan twifelen. U verklaart dat u de dag nadat uw schoonvader uw vader zou gebeld hebben met de vraag om bij de Taliban aan te sluiten naar Kabul vluchtte, uit schrik dat uw schoonvader naar Mazar-i-Sharif zou komen (CGVS, p.13). Dat u twee weken later besloot om toch terug te keren naar Mazar, lijkt een eerdere risicovolle en onwaarschijnlijke handelswijze voor iemand die verklaart hier uit vrees te zijn weggevlucht. Dat u dit deed omdat ze u in Kabul toch ook zouden vinden (CGVS, p.13) en omdat uw familie in Mazar tenminste uw lichaam nog zou kunnen vinden (CGVS, p.18), zijn daarbij weinig overtuigende antwoorden voor iemand die daarna uit vrees te worden gedood alsnog het land uitvluchtte. Terug in Mazar zou uw familie u hebben meegedeeld dat uw schoonvader langs was gekomen in de twee weken dat u er niet was (CGVS, p.17). Op de vraag waarom u dan vervolgens nog anderhalve à twee maand wachtte om te vluchten, antwoordt u dat u aanvankelijk dacht dat u toch nog zou kunnen blijven, maar dat naderhand het besef doordrong dat dit toch niet mogelijk was (CGVS, p.17). Gezien er na het zagezegde bezoek van uw schoonvader geen enkele gebeurtenis plaatsvond die uw situatie wijzigde (CGVS, p.7, 14 & 15), ziet het CGVS niet in waarom iemand die verklaart dergelijke vrees te hebben voor zijn leven zolang wachtte om het land te ontvluchten. De vaststelling dat u pas na aanzienlijke tijd besloot om uw land te verlaten, relativeert de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging in ernstige mate.

Hier eindigen uw onlogische verklaringen niet. Hoewel u telefonisch contact zou hebben gehad met uw familie toen u in Kabul vertoefde (CGVS, p.18), zouden ze u niet gemeld hebben dat uw schoonvader thuis zou zijn langsgesproken. Ze zouden u dit pas gemeld hebben toen u terug in Mazar aankwam (CGVS, p.14 & 17). Het lijkt weinig aannemelijk dat uw familie u eerst zou geholpen hebben naar Kabul te vluchten, maar niet eens de moeite neemt om u mee te delen dat uw schoonvader zou zijn langsgesproken, goed wetende dat u op het punt stond om terug te keren naar Mazar.

Verder beweert u dat uw familie zelf binnen Mazar-i Sharif zou zijn verhuisd uit schrik voor uw schoonvader (CGVS, p.15 & 16). Het CGVS ziet echter geen enkele aanleiding voor hun zagezegde vlucht. Uit uw verklaringen is er namelijk **geen enkele** indicatie af te leiden als zou uw schoonvader u of uw familie zoeken. Uw familie zou zelfs uw schoonvader niet meer hebben gezien noch gehoord na die ene keer dat hij het huis zou hebben doorzocht (CGVS, p.22). U verklaart dit door te zeggen dat uw gezin hun telefoonnummers wijzigden en verhuisden (CGVS, p.22). Dat ze daar acht of negen maanden mee hebben gewacht, maakt dat deze verklaring niet bepaald ernstig kan worden genomen (CGVS, p.15). De reden dat ze dan nog een tweede keer verhuisden uit veiligheidsoverwegingen, zonder enige indicatie dat iemand hen op het spoor zou zijn, is al helemaal zoek. Deze volstrekt onlogische verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas des te meer.

Een belangrijke tegenstrijdigheid in uw verklaringen ondergraaft de waarachtigheid van uw asielrelaas verder. U verklaart tijdens uw gehoor bij het CGVS dat uw schoonvader uw vader opbelde met de vraag of zijn zoon zou aansluiten bij de Taliban, waarop uw vader hem meedeelde dat de verlovingsafsprong (CGVS, p.13). Deze verklaring gaat geheel in tegen wat u eerder bij de DVZ verklaarde. U verklaarde toen dat u zelf de verloving stopzette omdat u niet bij de Taliban wou aansluiten en dat uw schoonvader u wou vermoorden nadat hij te weten kwam dat u het uitmaakte met zijn dochter (vragenlijst, vraag 3.5). Dat u het toen kort moest houden (CGVS, p. 19), verklaart niet waarom u dergelijk essentieel element in uw asielrelaas wijzigd.

Bovenstaande vaststellingen maken dan ook dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan de vrees die u zou hebben voor uw schoonvader. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate

hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar e-Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar e-Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op “high-profile” doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in de westelijke en zuidelijke districten, met name Chimal, Chahar Bolak, en Keshendeh.

Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Het voorgelegde document kan bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De taskara die u voorlegt dient uw zogezegde minderjarigheid te bevestigen. Er kan dan ook worden getwijfeld aan de authenticiteit van dit stuk gezien deze taskara de uitslag van het leeftijdsonderzoek tegenspreekt. Bovendien dient te worden opgemerkt dat dergelijke document uw relaas slechts kan staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijk document bijzonder relatief en volstaat zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweerde leeftijd om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker benadrukt dat hij ernstige bedreigingen heeft ondergaan in zijn land van herkomst; dat deze bedreigingen en vrees voor vervolging hebben plaatsgevonden in een huidige context van langdurig gewapend conflict tussen de Afghaanse regering en haar ondersteuners en verschillende anti-regeringsgroepen, waaronder de taliban. Verzoeker benadrukt dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst omwille van de vervolgingen door zijn schoonvader wegens zijn weigering om zich aan te sluiten bij de taliban en omdat hij seksuele betrekkingen heeft gehad met de dochter van zijn schoonvader. Daarnaast stelt verzoeker eveneens de taliban te vrezen, wegens het behoren tot een welbepaalde sociale groep, met name het feit dat hij sjiïet is die door de taliban als Hazara's worden beschouwd. Daarnaast stelt verzoeker vast dat het gebied waarvan hij afkomstig is, met name Mazar e-Sharif in de provincie Balkh gekenmerkt wordt door een verslechterde veiligheidssituatie en hij bovendien een sjiïet is, die door de taliban als doelwit beschouwd wordt.

Ook recente nieuwe berichten bevestigen volgens verzoeker de onveiligheid in Mazar e-Sharif in de provincie Balkh. Verzoeker citeert voorts uit de UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 waaruit zou blijken dat verzoeker als sjiïet zijnde door de taliban beschouwd wordt als een ongelovige en als een Hazara en bijgevolg een bijzondere vervolging dient te vrezen. Daarnaast wijst verzoeker erop dat hij geen bescherming kan verkrijgen van zijn eigen overheid omdat deze amper controle heeft over de regio. Tot slot verwijst verzoeker naar het principe van het voordeel van de twijfel en het vermoeden dat voortvloeit uit artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dit punt met de stelling dat hij spontane en eenduidige verklaringen heeft afgelegd die zijn persoonlijke ervaringen aanduiden en die overeenstemmen met de beschikbare informatie.

In een tweede onderdeel van het eerste middel stelt verzoeker dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden verleend. Na een theoretische uiteenzetting van de respectievelijke wetsbepalingen voert verzoeker aan dat hij afkomstig is uit een regio waar een gewelddadig conflict heerst tussen meerdere gewapende groeperingen, waaronder de taliban en dat hij als sjiïet bijzonder in het vizier loopt van de taliban. Hij herhaalt tevens dat hij door zijn schoonvader vervolgd wordt omdat hij weigerde in te gaan op diens eis om zich aan te sluiten bij de taliban en omwille van het feit dat hij seksuele betrekking met diens dochter voor het huwelijk had. Verzoeker besluit dat hem, in ondergeschikte orde, aldus de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

2.1.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de algemene rechtsbeginselen waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest). Ten eerste brengt verzoeker enkele elementen aan die naar zijn mening onbetwist zijn, met name zijn herkomst uit de provincie Balkh, het feit dat hij sjiïet is en het feit dat sjiïeten door de taliban vaak als Hazara's worden beschouwd en aldus als doelwit. Voorts benadrukt verzoeker dat zijn regio onveilig is door de aanwezigheid van de taliban en andere strijdende groepen. Hij meent evenwel dat, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal voorhoudt, de strijdende groeperingen niet enkel aanslagen plegen in de westelijke en zuidelijke districten van de provincie Balkh, maar eveneens in de hoofdstad Mazar e-Sharif. Verzoeker verwijst hiervoor naar een recent persartikel van Al Jazeera. Opnieuw onderstreept verzoeker dat sjiïeten in zijn provincie als doelwit worden genomen, waartoe hij opnieuw verwijst naar recente persartikels en de UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 toegevoegd aan het verzoekschrift. Hij meent voorts dat zijn verklaringen plausibel zijn en overeenstemmen met de beschikbare informatie, dat hij nauwkeurig geantwoord heeft op de verschillende vragen en hieruit volgt dat zijn verklaringen als aannemelijk aangemerkt moeten worden. Vervolgens tracht verzoeker de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Hij stelt hieromtrent als volgt:

"Ten eerste, meent de Commissaris dat het niet aannemelijk is dat de schoonvader van verzoeker hem zou willen rekruteren bij de taliban terwijl hij door hen zou kunnen vervolgt worden (omdat hij sjiïet is). Verzoeker legt uit dat de taliban niet weten dat hij sjiïet is, dat het alleen zijn schoonvader wist. Hij heeft ook uitgelegd dat zijn schoonvader onder druk viel van een groep van de taliban omdat een van hen met zijn dochter wilde trouwen, maar toen zijn schoonvader verklaarde dat ze al verloofd was, eisten de taliban dat de verloofde naar hen zou komen (CGVS p 19). Dit grief moet dus verworpen worden.

Ten tweede beweert de Commissaris dat het ongeloofwaardig is dat zijn schoonvader een lid van de taliban is. De Commissaris beweert daarvoor dat het contradictorisch zou zijn dat zijn familie afkeur van de taliban zou hebben maar hem niettemin aan de dochter van een voormalig lid van de taliban trouwen. Verzoeker heeft uitgelegd dat deze huwelijk met de dochter van zijn schoonvader al sinds hij kind was gepland was (CGVS p8), en dat zijn schoonvader een rijk, belangrijk een INFLUENT persoon is (hij was imam en lid van de ouders) (CGVS p8,12). Hij verklaart ook dat zijn familie de familie van zijn schoonvader al lang kent, en dat niemand van zijn familie dacht dat hij zich opnieuw bij de taliban zou aansluiten, omdat hij met de overheden samenwerkte totdat de taliban Kunduz overnamen. Verzoeker meent dat de Commissaris een subjectieve appreciatie van de feiten maakt.

Ten derde beweert de Commissaris dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker zijn schoonvader vreest, omdat hij sinds de laatste bezoek van zijn schoonvader bij zijn huis niets meet van hem gehoord heeft. Verzoeker legt uit dat hij niets meet van hem gehoord heeft omdat hij Afghanistan verlaten heeft, en dat indien hij terug zou keren, de spionnen van zijn schoonvader en de taliban zijn schoonvader ervan op de hoogte zouden brengen. Bovendien is zijn familie verhuisd, en hebben telefoon nummer gewisseld (CGVS p. 14). De Commissaris meent ook dat het merkwaardig is dat verzoeker niet weet of zijn verloofde nog leeft of niet. Echter verklaard verzoeker dat hij geen contact heeft met de familie van zijn schoonvader, wat normaal is sinds hij vreest dat ze hem vermoorden.

Daarna beweert de Commissaris dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker naar Mazar terug keerde nadat hij zich gedurende 2 weken in Kabul verstopte. Verzoeker heeft uitgelegd dat zijn situatie in Kabul onhoudbaar was omdat de vrienden van zijn oom bij wie hij woonde hem niet langer onthalen konden, en omdat de taliban hem in Kabul ook hadden vinden kunnen (CGVS p13).

Vervolgens meent de Commissaris ook dat het merkwaardig is dat verzoeker nog anderhalve tot twee maanden in Mazar bleef. Hij heeft echter verklaard dat hij zich in het huis van zijn oom verstopte en niet meet naar buiten ging en dat hij naar enkele tijd beseftte dat deze situatie niet houdbaar was (CGVS p13, 17). Deze grief moet dus verworpen worden.

Nadien beweert Commissaris dat het onlogisch is dat zijn familie hem niet zei, toen ze op telefoon spraken terwijl hij zich in Kabul verstopte, dat zijn schoonvader langsgekomen was en hem zoekt, bijzonders omdat ze wisten dat verzoeker op het punt stond terug naar Mazar te komen. Echter meldt verzoeker dat hij zijn familie niet waarschuwde dat hij terug keerde, maar gewoon een ticket kopte en hen meldde dat hij terug keerde toen hij al bij de luchthaven was. Hij verklaard ook dat ze hem niet nog meer angst geven wilden. Zijn familie piekte hem op en bracht hem rechtstreeks naar het huis van zijn oom en tante waar hij zich vervolgens verstopt hield. Verzoeker meent dat de Commissaris een subjectieve appreciatie van de feiten doet.

Daarna beweert de Commissaris dat het onlogisch is dat zijn familie 8 tot 9 maanden wachtte om te verhuizen uit schrik van de schoonvader. Verzoeker meent dat zijn familie misschien bedreigd word, maat het hem niet vertelde, en dat ze tijd nodig hadden om discreet te verhuizen. Hij heeft ook verklaard dan hun economische situatie moeilijk was en dat ze niet rechtstreeks verhuizen konden (CGVS p. 15).

Ten slotte meent de Commissaris dat verzoeker zich tegenspreekt, wanner hij bij de DVZ zei dat hij zelfs de verloving stopzette, terwijl hij bij de CGVS zei dat zijn vader dit aan zijn schoonvader meedeelde. Verzoeker legt uit dat hij dit bij de DVZ zei omdat hij weinig tijd had, dat het een beslissing van hem en de hele familie was, maar dat het zijn vader was dit de beslissing aan zijn schoonvader meedeelde."

Verzoeker besluit aldus dat zijn verklaringen wel degelijk aannemelijk en geloofwaardig zijn, minstens op basis van het principe van het voordeel van de twijfel. Hij volhardt tot slot dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft of allerminst een reëel risico loopt op ernstige schade.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift volgend stavingstuk: UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 stuk 3), het artikel "*Taliban fighters attack Afghan army base, killing 140*" van Al Jazeera van 22 april 2017 (stuk 4), het artikel "*Opnieuw bloedige aanslagen tegen sjiiten in Afghanistan*" van De Redactie van 12 oktober 2016 (stuk 5) en het artikel "*Thirteen men pulled from vehicles, shot dead by gunmen in Aghanistan*" van Refworld van 5 september 2015 (stuk 6).

Op 13 februari 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: een uittreksel uit het EASO "*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation*" van december 2017 en de COI Focus "*Afghanistan, corruptie en documentenfraude*" van 21 december 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikelen 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker de schending van de artikelen 4 en 41 van het Handvest aanvoert, doch niet de minste toelichting geeft op welke wijze dit artikelen is geschonden. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het tweede middel niet ontvankelijk is. Wat betreft verzoekers algemene verwijzing naar *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”* stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel concreet worden vermeld. Het is niet de taak van de Raad om te achterhalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoeker eventueel nog zou kunnen bedoelen. Dit onderdeel van het tweede middel, in zover het geen betrekking heeft op de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, wordt derhalve evenmin ontvankelijk aangevoerd.

2.3.2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden leeftijd en het feit dat hij zich ten onrechte als minderjarige voordoet zijn algemene geloofwaardigheid reeds ondermijnt; (ii) verzoeker onlogische verklaringen aflegt die verder zijn asielrelaas ondermijnen, vermits (1) het niet aannemelijk is dat verzoekers schoonvader zich zou bezighouden met het aanwerven van een persoon die door de taliban zou kunnen worden vervolgd en (2) het niet geloofwaardig is dat verzoekers schoonvader lid zou zijn geweest van de taliban; (iii) geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker geschetste vrees voor zijn schoonvader; (iv) het niet aannemelijk is dat verzoeker na twee weken te zijn ondergedoken in Kabul zou zijn teruggekeerd naar Mazar-i-Sharif, het evenmin aannemelijk is dat hij daar nog anderhalve tot twee maanden zou hebben verbleven nadat zijn familie zou hebben meegedeeld dat zijn schoonvader in zijn afwezigheid was langsgekomen en het voorts geheel niet aannemelijk is dat zijn familie hem pas bij zijn aankomst in Mazar-i-Sharif verteld zouden hebben van het feit dat de schoonvader was langsgekomen; (v) er geen enkele indicatie uit verzoekers verklaringen is af te leiden dat verzoekers schoonvader verzoeker of zijn familie zoekt, zodat niet kan worden ingezien waarom zijn familie tot tweemaal toe zou zijn verhuisd binnen Mazar-i-Sharif uit angst voor die schoonvader; (vi) verzoeker voorts tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de chronologie en de persoon die de schoonvader zou hebben meegedeeld dat de verlovingsceremonie werd stopgezet en (vii) de door verzoeker voorgelegde taskara niet van die aard is dat deze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kan ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167 477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164 298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 357; RvS 21 september 2005, nr. 149 149; RvS 21 september 2005, nr. 149 148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169 217). De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 2 juni 2017 (CG nr. 1611024), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133 153).

2.3.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst heeft ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde vrees voor zijn schoonvader.

Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

Vooreerst wordt in de bestreden beslissing terecht bemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden minderjarigheid. Uit de beslissing van de Dienst Voogdij van 18 maart 2016 (administratief dossier, stuk 10), blijkt immers dat verzoeker op datum van 12 februari 2016 ouder is dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is. Dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegde over zijn leeftijd en ten onrechte voorhield minderjarig te zijn, werpt een smet op de algemene geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Daarnaast merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden op dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen als zou hij vrezen te worden gedood door zijn schoonvader omdat hij weigerde in te gaan op zijn eis om zich aan te sluiten bij de taliban en omdat hij seksuele betrekkingen had met diens dochter (verzoekers voormalige verloofde) voor hun huwelijk.

Zo kan immers worden vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoekers schoonvader zich zou bezighouden met het rekruteren van verzoeker, een persoon met sjiitische geloofsovertuiging, nu verzoeker zelf het beeld schetst van de soennitische taliban die de sjiieten als ongelovige Hazara's zouden vervolgen. Met het betoog in onderhavig verzoekschrift dat de taliban niet op de hoogte waren van het feit dat hij sjiiet is en enkel zijn schoonvader dit zou weten, dat zijn schoonvader onder druk stond van een groep van de taliban omdat één van hen wilde trouwen met zijn dochter en deze vervolgens, nadat zij vernomen hadden dat zijn dochter reeds verloofd was, eisten dat haar verloofde naar hen zou komen, komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer geacht kan worden om de pertinente motieven van de bestreden beslissing in dit verband te weerleggen. Overigens dient erop gewezen dat verzoeker niet *in concreto* aantoonde dat de taliban alle Hazara's als ongelovige sjiieten zouden beschouwen. Uit het uittreksel van de aan het verzoekschrift toegevoegde UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 blijkt immers enkel dat etnische verdeling in Afghanistan nog sterk van belang blijft en dat het land één van de meest gevaarlijke ter wereld is voor etnische minderheden, in het bijzonder voor Hazara's, Pashtounen, Tadzjieken, Oezbeken, Turkmenen en Baluchis. Hieruit blijkt evenwel geenszins dat de taliban alle Hazara's zouden beschouwen als zijnde ongelovige sjiieten en deze zouden vervolgen.

In zoverre verzoeker herhaalt dat het huwelijk met S. G. reeds gepland was sinds hij kind was en dat zijn schoonvader een rijk, belangrijk en "*influent*" persoon is, beperkt hij zich wederom tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen.

Dit kan evenwel niet als een dienstig verweer worden bestempeld om de pertinente vaststellingen en overwegingen te weerleggen waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing in dit verband terecht opmerkt: *“Dat uw schoonvader lid zou zijn geweest van de Taliban komt ook al weinig geloofwaardig over. Dat uw familie resoluut gekant was tegen de eis van uw schoonvader dat u bij de Taliban zou aansluiten, staat in schril contrast met uw verklaring als zou uw moeder uw verloofde voor u hebben uitgekozen (CGVS, p.8). Hoewel uw schoonvader zijn lidmaatschap bij de Taliban destijds zou hebben stopgezet, verklaart u dat uw moeder maar al te goed wist dat hij ooit bij de Taliban zou hebben gezeten (CGVS, p. 18). Het is zeer contradictorisch dat uw familie dergelijke afkeer zou hebben van de Taliban maar voor u toch de dochter van een lid van de Taliban zou hebben uitgekozen.”* Dat zijn familie dacht dat verzoekers schoonvader zich niet opnieuw bij de taliban zou aansluiten omdat hij met de overheden samenwerkte totdat de taliban Kunduz overnamen, kan de Raad na lezing van het gehoorverslag slechts vaststellen dat verzoeker zich te dezen bedient van loutere *post-factum* verklaringen die niet de minste steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen.

Voorts doet verzoekers houding naar het oordeel van de Raad afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas. Verzoeker beperkt zich in onderhavig verzoekschrift tot het herhalen dat zijn familie verhuisd is en van telefoonnummer is veranderd, dat hij geen contact meer heeft gehad met de familie van zijn schoonvader zodat hij niet weet of zijn verloofde nog leeft, dat zijn situatie in Kabul onhoudbaar was en de taliban hem ook daar konden vinden, dat hij ondergedoken leefde bij zijn oom in Mazar-i-Sharif gedurende een tweetal maanden vooraleer hij besepte dat deze situatie onhoudbaar was, dat zijn familie hem niet eerder had ingelicht over het bezoek van zijn schoonvader om hem niet nog meer angst te geven en dat zijn familie omwille van economische redenen niet zomaar kon verhuizen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker aldus in gebreke blijft. Aldus treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze terecht overweegt als volgt: *“Een aantal weinig aannemelijke wendingen in uw asielrelaas doen hier verder aan twifelen. U verklaart dat u de dag nadat uw schoonvader uw vader zou gebeld hebben met de vraag om bij de Taliban aan te sluiten naar Kabul vluchtte, uit schrik dat uw schoonvader naar Mazar-i-Sharif zou komen (CGVS, p.13). Dat u twee weken later besloot om toch terug te keren naar Mazar, lijkt een eerdere risicovolle en onwaarschijnlijke handelswijze voor iemand die verklaart hier uit vrees te zijn weggevlucht. Dat u dit deed omdat ze u in Kabul toch ook zouden vinden (CGVS, p.13) en omdat uw familie in Mazar tenminste uw lichaam nog zou kunnen vinden (CGVS, p.18), zijn daarbij weinig overtuigende antwoorden voor iemand die daarna uit vrees te worden gedood alsnog het land uitvluchtte. Terug in Mazar zou uw familie u hebben meegedeeld dat uw schoonvader langs was gekomen in de twee weken dat u er niet was (CGVS, p.17). Op de vraag waarom u dan vervolgens nog anderhalve à twee maand wachtte om te vluchten, antwoordt u dat u aanvankelijk dacht dat u toch nog zou kunnen blijven, maar dat naderhand het besef doordrong dat dit toch niet mogelijk was (CGVS, p.17). Gezien er na het zagezegde bezoek van uw schoonvader geen enkele gebeurtenis plaatsvond die uw situatie wijzigde (CGVS, p.7, 14 & 15), ziet het CGVS niet in waarom iemand die verklaart dergelijke vrees te hebben voor zijn leven zolang wachtte om het land te ontvluchten. De vaststelling dat u pas na aanzienlijke tijd besloot om uw land te verlaten, relativeert de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging in ernstige mate.*

Hier eindigen uw onlogische verklaringen niet. Hoewel u telefonisch contact zou hebben gehad met uw familie toen u in Kabul vertoefde (CGVS, p.18), zouden ze u niet gemeld hebben dat uw schoonvader thuis zou zijn langsgesproken. Ze zouden u dit pas gemeld hebben toen u terug in Mazar aankwam (CGVS, p.14 & 17). Het lijkt weinig aannemelijk dat uw familie u eerst zou geholpen hebben naar Kabul te vluchten, maar niet eens de moeite neemt om u mee te delen dat uw schoonvader zou zijn langsgesproken, goed wetende dat u op het punt stond om terug te keren naar Mazar.

*Verder beweert u dat uw familie zelf binnen Mazar-i Sharif zou zijn verhuisd uit schrik voor uw schoonvader (CGVS, p.15 & 16). Het CGVS ziet echter geen enkele aanleiding voor hun zagezegde vlucht. Uit uw verklaringen is er namelijk **geen enkele** indicatie af te leiden als zou uw schoonvader u of uw familie zoeken. Uw familie zou zelfs uw schoonvader niet meer hebben gezien noch gehoord na die ene keer dat hij het huis zou hebben doorzocht (CGVS, p.22). U verklaart dit door te zeggen dat uw gezin hun telefoonnummers wijzigden en verhuisden (CGVS, p.22). Dat ze daar acht of negen maanden mee hebben gewacht, maakt dat deze verklaring niet bepaald ernstig kan worden genomen (CGVS, p.15).*

De reden dat ze dan nog een tweede keer verhuisden uit veiligheidsoverwegingen, zonder enige indicatie dat iemand hen op het spoor zou zijn, is al helemaal zoek. Deze volstrekt onlogische verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas des te meer."

Met de blote bewering – die hij op geen enkele wijze *in concreto* aantoon – dat spionnen van zijn schoonvader en de taliban zijn schoonvader onmiddellijk op de hoogte zouden brengen mocht verzoeker terugkeren naar Afghanistan, slaagt verzoeker evenmin in voormelde pertinente motieven in een ander daglicht te plaatsen. Dit klemmt des te meer daar verzoeker twee weken na zijn weigering om zich aan te sluiten bij de taliban schijnbaar zonder problemen gedurende anderhalve maand tot twee maanden in Mazar-i-Sharif kon verblijven en ook tot op heden geen enkele indicatie heeft dat zijn schoonvader hem (of zijn familie) zou zoeken.

Tevens legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent de chronologie en de persoon die de schoonvader zou hebben meegedeeld dat de verlovingsstop gezet werd. Zo verklaart hij op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij zelf de verlovingsstop zette omdat hij zich niet wenste aan te sluiten bij de taliban en dat zijn schoonvader hem wou vermoorden nadat hij te weten was gekomen dat hij de verlovingsstop met zijn dochter verbrak (administratief dossier, stuk 14, vraag 3.5.), daar waar hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een andere versie van de feiten ophangt. Zo verklaart hij immers dat zijn schoonvader zijn vader opbelde met de vraag of zijn zoon zich zou aansluiten bij de taliban waarop verzoekers vader zou hebben meegedeeld dat de verlovingsstop afsprong (administratief dossier, stuk 5, p. 13 en 19). In zoverre verzoeker deze tegenstrijdigheden poogt te vergoelijken stellende dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken weinig tijd had, wijst de Raad erop dat de asielzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldt. Bovendien werden verzoekers verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen in het Dari en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Verzoeker voert voorts in onderhavig verzoekschrift aan dat de beslissing om de verlovingsstop te beëindigen een gezamenlijke beslissing van hemzelf en van zijn familie betrof, maar dat zijn vader dit meedeelde aan zijn schoonvader. Dergelijke *post-factum* verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, vermag niet de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband te weerleggen.

Zo verzoeker verwijst naar zijn bijzonder profiel als sjiïet en op algemene wijze wijst op het geweld ten aanzien van sjiïeten door talibanleden, bemerkt de Raad dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier (map 'Landeninformatie') en toegevoegd aan het verzoekschrift geenszins kan worden afgeleid dat het risico dermate hoog zou zijn dat verzoeker, louter ingevolge het gegeven dat hij sjiïet is en ingevolge een aanwezigheid in Mazar-e-Sharif zou dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd. De Raad benadrukt te dezen dat verzoeker noch tijdens zijn gehoren, noch in onderhavig verzoekschrift afdoende concrete aanwijzingen naar voor bracht waaruit kan blijken dat hij als sjiïet een bijzonder risico zou lopen in geval van terugkeer naar Mazar-e-Sharif. Immers, nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij, behoudens zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, gedurende de laatste jaren als sjiïet persoonlijk concrete problemen kende in Mazar-e-Sharif. Verzoeker maakt in zijn gehoor bovendien geen melding van het feit dat zijn familie – behoudens de ongeloofwaardig geachte angst voor verzoekers schoonvader –, na zijn vertrek nog concrete problemen zou hebben gekend. De loutere verwijzing naar algemene rapporten over de veiligheidssituatie in Afghanistan (verzoekschrift stukken 4-6) kan geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij terugkeer naar Mazar-e-Sharif geïsoleerd of vervolgd zou worden. Aldus toont verzoeker niet aan dat hij persoonlijk problemen kent omwille van zijn sjiïtische geloofsovertuiging.

Alwaar verzoeker nog op algemene wijze betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een subjectieve appreciatie heeft doorgevoerd van de feiten en zijn relaas, brengt hij allermindst concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid.

Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

In zoverre verzoeker in voorliggend verzoekschrift volhardt dat zijn verklaringen eenduidig, spontaan en te goeder trouw zijn en bovendien overeenstemmen met de beschikbare informatie, kan hij – gelet op voormelde vaststellingen en overwegingen waaruit het tegendeel blijkt – allerminst gevolgd worden en slaagt hij er allerminst in een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Voor het overige blijft verzoeker in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in de door hem uiteengezette asielmotieven, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

Verzoeker voert geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde taskara zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, dit stuk niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.2.5. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van verzoeker worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, uit de artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerd problemen, zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Daar aan de door verzoeker voorgehouden vrees geen geloof kan worden gehecht, kan zijn argumentatie met betrekking tot de vraag naar doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming vanwege de nationale overheden, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet, niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht.

De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar e-Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar e-Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard.

Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in de westelijke en zuidelijke districten, met name Chimtal, Chahar Bolak, en Keshendeh. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken." Er dient te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een uittreksel uit het EASO "Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation" van december 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) bijbrengt, waarin deze informatie genoegzaam wordt bevestigd.

Met het louter betwisten van dit besluit, het verwijzen naar en op algemene wijze bekritisieren van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het citeren uit persartikels en rapporten toegevoegd aan het verzoekschrift (stukken 4-6) en de stelling dat de strijdende groepen niet alleen in de westelijke en zuidelijke districten van de provincie Balkh aanslagen plegen maar ook in de hoofdstad Mazar-e-Sharif, toont verzoeker allerminst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie van Mazar-e-Sharif is gesteund. Waar verzoeker enkele onderdelen uit de hiervoor geciteerde veiligheidsanalyse aanhaalt, dient erop gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Waar verzoeker nog de schending van artikel 13 van het EVRM aanvoert, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, dient te worden benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 van het EVRM.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER